

KHI BÓNG NGÃ VỀ CHIỀU

Các bạn có biết vì sao bạn tôi một người đàn ông và cô ấy một người đàn bà gần 60 tuổi mới cưới nhau? Với bạn tôi không phải vợ chết hay ly dị mà là lần đầu tiên trong đời. Với cô ấy trái tim tưởng như đã khép sau khi mang thai đứa con đầu lòng của người đàn ông nào đó để lại. Tại sao họ lại đánh mất tuổi xuân của họ, tại sao họ lại dần lòng khi những rạo rực ái tình dâng trào trong lòng họ.v.v...

Biến cố 1975 mỗi người một nẻo, gia đình tôi chạy vào Saigon không trở về chốn cũ. Tất bật mưu sinh, tôi và bạn tôi mất liên lạc từ đó. Cuộc sống đưa đẩy, bạn tôi và cô ấy trôi dạt về đó - Một vùng kinh tế mới. Ngày đầu dân chưa có, nhà cửa thưa thớt, đất đai hoang vắng chờ người khai phá. Bạn tôi và cô có một ít kiến thức và người ta tuyển bạn tôi và cô dạy học... Lớp học cấp hai vồn vện trên 15 học trò do bạn tôi và cô phụ trách tất cả các môn. Bạn tôi và cô quen nhau từ đó. Trong suốt thời gian dài không ai nói với ai điều gì, nhưng họ đã triu mến trao nhau ánh mắt nụ cười, hằng ngày đến trường họ đã giúp đỡ nhau mọi công việc. Đây là không khí cho họ thở, là hương tình cho họ vui sống. Họ đã uơng mằm và hôm nay quyết định chung sống với nhau đến răng long đầu bạc. Tôi nhận được thiệp cưới của bạn mà lòng băn khoăn tự hỏi: khi tuổi già xế bóng khi ái ân không còn, họ lấy gì bù đắp vào những thiếu hụt của tình yêu?... Tôi phải đến dự, trước là thăm bạn, sau để rõ sự tình.

Nhà tôi ở thành phố, cách nhà bạn 80 cây số. Đi, về bằng taxi tốn kém quá, tôi đi xe bus dù phải phải tăngbo ba lần. Hai lần xe bus, một lần xe ôm mới tới nơi. Căn nhà lẻ loi như đời nó lẻ loi trên 30 năm, nằm trên một khoảng vườn rộng chen chúc bởi các cây mít, cây xoài và cây café khoảng 2 hecta. Căn nhà trước mới xây lợp tole, căn sau là bếp vẫn còn mái tranh cũ nát. Đến nơi tôi thấy một cổng tân hôn được dựng lên bằng lá dừa. Thoáng thấy nhau tôi bước vội. Tôi và bạn ôm nhau trong nguồn cơn xúc động nghẹn ngào.

Đám cưới kéo dài đến 21 giờ. Khi mọi người về hết, bạn tôi lấy ra một chai rượu trắng còn lại sau tiệc cưới bảo:

- Ông và tôi lai rai nghe?
- Đêm tân hôn sao lại lai rai, hôn thê của sẽ buồn đó.
- Già rồi! Gần cả đời người không biết tới đàn bà có sao!

Bạn rót đầy chung rượu, uống hết những giọt đắng và nói:

- Mình định cưới vợ năm 27 tuổi nhưng bất ngờ bà già đột quy, đứa con mồ côi mình nuôi còn nhỏ đi học, phải lo chăm sóc. Bần hàn, cơ cực quá đâu dám nghĩ tới ai... Chỉ có ông duy nhất chia sẻ với mình.

Bạn tôi vừa nói vừa nhìn vợ đang từng bước khó khăn dìu bà cụ vào toilet với vóc dáng khẳng khiu yếu đuối so với bà cụ gần 90 kg. Nhìn cây lá nhấp nhô trong vườn, bạn nói: Cây xoài, cây mít ba mươi mấy năm đã đơm bông kết trái, còn mình “tuổi già xế bóng rồi”...

Sau đám cưới hai tuần, mẹ bạn tôi qua đời. Chín mươi tuổi là thọ lắm rồi. Bỗng tôi nhận được tin nhắn: “Anh N thân mến! Tết này chúng em lên nhà anh, trước thăm gia đình, sau thăm lại phố xá Saigon mà trên 30 năm em không hề bước chân đến đó.”

Chiều 29 tết khi đang sửa sang lại chậu mai để đón tết thì vợ chồng bạn tôi đến. Rất vui khi đón tiếp bạn thân giao. Đưa bạn lên phòng tôi bảo: “Đây là phòng trống để tiếp khách. Đi đường chắc mệt hai bạn tắm rửa, nghỉ ngơi thoải mái, rồi chuyện trò sau”...

Buổi tối cả nhà và khách sum họp. Chưa bao giờ gia đình tôi có một cái tết vui như năm nay. Chúng tôi ẩm áp trong căn phòng nhỏ với những tách trà nóng, hỏi thăm nhau cuộc sống hiện tại, rồi trôi về dĩ vãng. Chúng tôi say sưa nói về kỷ niệm ngày xưa của thầy trò PK. Nào là chuyện học hành, chuyện văn nghệ, thể thao, chuyện cuối năm lãnh thưởng và những chuyện yêu nhau thời cấp sách. Đến 11giờ đêm mà chưa hết...

Chiều hôm sau, gọi taxi đưa bạn thăm phố xá Saigon. Đây xem như một chuyến du lịch ngắn ngày của hai bạn. Tôi đưa bạn đi các đường phố chính, các siêu thị, chợ tết rồi chợ hoa Saigon. Bạn thật sự choáng ngợp cái không khí ồn ào đông đúc và hỏi hả những ngày giáp tết, đâu đâu hai bạn cùng đứng lại lạ lẫm trở mắt ngắm nhìn. Tới những chỗ đông người, chúng tôi nắm tay nhau. Sợ lạc. Thật quê mùa tội nghiệp. Sau khi đi hết phố xá Saigon, tôi rủ hai bạn uống café và ăn fast-food. Bạn tôi thật thà nói:

- Đi xem như vậy là quá đủ rồi. Đứng vào nhà hàng sang trọng mà tốn kém, bọn em không nhiều tiền đâu!

Tôi vui vẻ với bạn:

- Saigon uống café là chuyện thường hằng ngày, không gì đâu. Hơn nữa anh là chủ nhà, hai em đừng lo... Sau đó tôi đưa bạn đến khu du lịch Đầm Sen. Những ngày giáp tết khu vui chơi nhộn nhịp và ồn ào tiếng nhạc từ các sân khấu ca nhạc. Tuy nhiên vẫn có những thảm cỏ yên tĩnh. Chúng tôi cùng nhau lang thang quanh bờ hồ hưởng cái không khí vui tươi của ngày tết. Khi xa tiếng ồn bạn tôi bảo: Cho hai đứa em ngồi đây. Khi về anh Alô.

Bạn tôi với mái tóc dày và dài quá cổ bênh bồng trong gió. Vợ bạn với chiếc áo dài hồng, áo khoác xanh tóc dài ngang lưng họ ngồi sát bên nhau và ngã đầu vào vai nhau. Họ thì thầm với nhau: “Em ạ, dù tuổi thanh xuân của chúng mình đã không có. Nhưng chúng ta đã làm tròn bổn phận và trách nhiệm với con, với mẹ. Em có may mắn là con gái của em ngoan hiền, học giỏi được học bổng du học, nay đã thành đạt và ở nước ngoài. Còn anh thì cũng lo được con gái nuôi học hành đến nơi, đến chốn cũng đã nên bề gia thất. Nhất là trước khi vĩnh viễn ra đi mẹ cũng thấy được mặt của con dâu - “Là em” và em cũng chăm sóc mẹ được mấy tháng. Bây giờ chỉ còn lại có anh và em, chúng ta cố gắng vun trồng nghe em”. Bạn tôi hỏi vợ:

- Em có buồn cho số phận không?

- Không bao giờ, em đã có một sự lựa chọn. Em bằng lòng với sự lựa chọn của mình. Anh có thấy hoàn cảnh chúng ta bây giờ tốt hơn nhiều không?

- “Rất tốt. Chúng ta đâu còn vương bận điều gì.

Họ đó những người bạn già PK của tôi. Có những người rất nghèo nhưng giàu lòng trắc ẩn. Họ hiểu biết, họ thận trọng, họ đã lường trước được những phức tạp khi chung sống. Họ đã đồng cảm và chia sẻ... Bây giờ họ nhẹ nhàng, thanh thản, họ sẽ dốc hết trái tim cho nhau dù biết rằng họ bên nhau năm, mười năm hay lâu hơn nữa. Tình yêu không phải là xác thịt với những phút giây nồng nàn ân ái của thời trai trẻ mà là cái đẹp trong tâm hồn. Cô tưởng tượng: “Những đêm hè oi bức quạt cho anh ngủ - Những chiều mưa bên nhau ngắm mưa và khi đau yếu chăm sóc cho nhau.v.v...” Đó không phải tình yêu sao?

Bạn tôi đưa tay vuốt nhẹ bờ vai và hôn lên mái tóc nàng. Đêm sâu tĩnh lặng dần, gió lạnh. Họ yêu nhau như chưa bao giờ được yêu. Vầng trăng non lung linh soi bóng dưới mặt hồ. Sau lưng, nhìn xa xa trông họ như đôi tình nhân trẻ đang tình tự dù tuổi đời đã gần sáu mươi khi “bóng ngả về chiều”...

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 01/2014

